

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

Виходить
з 1962 р.
№ 15-16
(1343-1344)
Грудень
2008 рік

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДІВНИ

З Новим Роком і Різдвом Христовим!

Новорічні гості

Через тиждень людство увійде в дев'ятий рік III тисячоліття. Переступаючи рубіж часового відліку, підсумовуємо пройдений шлях і складаємо плани на майбутнє, мріємо про краще життя. Газета "Архітектура і Будівництво" всім, хто заходив до редакції, під час підготовки новорічного номера, ставила кілька питань.

Творчество наших читателей

ЧИМ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ 2008 РІК?

Віра Донченко, студентка II курсу КНУБА:

– Чогось надзвичайного в ньому не було: усе йшло рівно, гладко і прогнозовано. Я із задоволенням опановую свій майбутній будівельний фах, а також прагну добре навчитися роботі за ПК. Близько свого дому відвідую безплатну балетну групу "Аверс". До Нового року прагнемо розучити кілька українських танців, щоб на новорічні канікули трохи підробити снігуронькою, танцюючи з дітлахами. Запам'яталася поїздка з "Аверс" до Львова.

Тимур Довженко, студент 1 курсу КНУБА:

– Цей рік для мене був складний, адже став студентом будівельного і увесь рік поки що відчуваю себе "салагою": все нове – викладачі, методисти, співробітники деканату, ну й, зрозуміло, нові друзі та одногрупники. Правда, вже відчув, що поступово звикаю до студентського життя. Хоч це лише початок мого поступу і хто сказав, що він буде легкий?

Оля Кухненко, студентка 4 курсу КНУБА:

– Для мене все досить прозаїчно. Я вже заміжня і тому дуже переживаю за матеріальний стан моєї сім'ї через нестабільність у державі, високі ціни. А ЗМІ пишуть, що це лише початок: із Нового року ціни ще піднімуться і на комунальні, і на їжу. Адже ми з чоловіком вже маємо дитину.

Молода еліта

МОЛОДІ ВЧЕНІ – НАДІЯ І ГОРДІСТЬ КНУБА

Наукові конференції молодих вчених, аспірантів і студентів КНУБА – це веління часу, розвиток наукової думки, творчий пошук і конкретні результати. Чергова, третя, така конференція пройшла в стінах університету 4-6 листопада 2008 року. Відкрив і привітав молодих дослідників ректор, д.т.н., професор А.М. Тугай.

Президія студентської наукової конференції

Надзвичайно приємно було почути слова-спогоди ректора, коли він, показуючи своїм батькам науковий збірник, де вперше надрукували його статтю, сказав: "Тут публікація моїх досліджень, під ним стоїть моє прізвище, це – я, моя наукова праця!" І справді, яке задоволення відчути, що ви щось відкрили... Так і починається наукове майбутнє. Нехай ніни ми живемо не найкраще – іви, й ваші наукові керівники... але прийде час, коли ми будемо пишатися собою. Для університету ви – майбутнє. Випускники КНУБА, що приходять до своєї Альма

Провідний інженер Інституту Генплану М.П.Омельчук

матер, насамперед говорять, що дуже пишаються тим, що закінчили КНУБА, стали успішними науковцями, відомими фахівцями своєї справи, їх, як і наш вуз, знають закордоном, запрошують туди на роботу...Отже, успіхів вам, молода еліта!

З доповідями на пленарному засіданні виступили: кандидат архітектури, доцент В.А.Щурова "Прийоми ліквідації колористичної дисгармонії міського середовища", провідний інженер Інституту Генплану АТ "Київпроект" М.П.Омельчук "Містобудівні фактори, що впливають на проектування мереж метрополітену",

ЧОГО ЧЕКАЄТЕ ВІД НОВОГО РОКУ?

Андрій Величко, студент 3 курсу КНУБА:

– На якісь радикальні зміни в житті не сподіваюся, бо відчуваю себе щасливим і маю усе, що мені для того потрібно. Думаю, що саме в Новому році вдасться втілити в життя мої численні плани.

Вірю, що Новий рік принесе зміни в наше суспільство, і кожна людина стане впевнішою в собі. Українці зроблять мудрий та патріотичний вибір на виборах. А ще хочу побажати, аби в Новому році всіх нас зігрівав промінчик щирої любові!

Василина Пилип'юк, студентка 2 курсу КНУБА:

– Позаяк добре вчуся, то хочеться, щоб у Новому році й далі тримати високу планку у своєму навчанні, активно відпочивати. Сподіваюся, що Новий рік буде успішніший, ніж старий. Чекаю у ньому змін і поворотів у житті.

Інна Перебийніс, студентка 5 курсу КНУБА:

– Хоч маю багато друзів, але хотілося б познайомитися й з іншими цікавими особистостями. А ще хочеться цікавих, незабутніх емоцій. І, головне, знайти добру роботу за фахом, де були б гарні співробітники та друзі.

Опитувала Тетяна Яхненко, студкор газети

2009-й – РІК ЖОВТОГО БИКА

Згідно траєкторії переміщення планет в 2009 році можна припустити, що рік буде стабільним, навіть з невеликим зростанням по багатьох напрямках. 2009 рік – це рік здійснення надій, кар'єрного зростання і фінансової стабільності – послішати цього року не можна інакше успіх може відвернутися від вас, оскільки стабільність не терпить суєти. Січень, березень, квітень, травень і вересень – найудачливіші місяці в 2009 році.

Як зустріти Бика 2009?

Бик – це домашня тварина, тому краще всього зустрічати Новий рік Бика 2009 у сімейному колі. До вибору меню в рік Бика треба підійти ґрунтовно: символ 2009 року не терпить недбалості. Стіл повинен виглядати урочисто і багато. Особливу увагу слід приділити закускам, салатам і фруктам. Не забудьте прикрасити все свіжою зеленню. На столі необхідна рослина їжа: листя салату, овочі, фрукти. З м'ясом в цей рік потрібно бути обережним, особливо з яловичиною. Символ року буде не в захопленні, якщо ви зустрічатимете Новий 2009 рік із закусками з йому подібних. Не забудьте про солодоці – бик-ласун. Рецепти для новорічного столу в рік Бика мають бути такими, щоб ви весь рік облизувалися, згадуючи новорічний стіл.

На новорічний стіл можна поставити прикрашену фігурку бика. У кімнаті, в якій ви збираєтеся зустрічати рік Бика, теж має бути якомога більше дерев'яних предметів і предметів з натуральних матеріалів. Це можуть бути і ложки, і різні панно, і посуд на святковому столі. Поставте на стіл 12 або 5 свічок. Вони можуть бути жовті, золоті або срібні, а також пурпурні, бузкові або блакитні.

Існує думка, що для зустрічі року Бика не можна одягатися в червоний колір, але це забобони. Бик – дальтонік і не розрізняє кольору, а на кориді він мчить на ганчірку то-реадора не тому що вона червона, а тому що вона мелькає і дратує його.

Підбрала Т.Федорець, студкор

шенням секцій, рекомендувати до опублікування в збірках наукових праць КНУБА, залучати студентів до участі у науково-дослідній діяльності наукових шкіл університету, проведенні фундаментальних і прикладних наукових досліджень, виконанні госпдоговірних та держбюджетних робіт, більше залучати молодь до участі в науково-технологічній діяльності,

зокрема через впровадження університетських грантів для молодих науковців, аспірантів та студентів, які мають досягнення в наукових дослідженнях.

В.Семенов, провідний фахівець науково-дослідної частини університету

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ

Вже одинадцять років в нашій державі 9 листопада відзначається День української писемності та мови. Це свято було встановлено в Україні 1997 року. З нагоди цього свята у навчальних закладах Києва проводяться літературно-мистецькі вечори, конкурси знавців української мови. Традиційним став в ліцеях, гімназіях міста Міжнародний конкурс з української мови імені Петра Яценка, що проводиться з метою піднесення престижу української мови.

До речі, цього ж дня православна церква вшановує пам'ять святого преподобного Нестора-літописця, киянина, який у 17 років став послушником у Києво-Печерській лаврі. Юний подвижник невдовзі перевершив молитвою і послухом найвидатніших старців. Під час постригу в ченці Нестор був удостоєний сану ієродиякона. Змістом його життя стала книжкова справа.

"Повість временних літ" – літописне зведення, складене в Києві на початку XII століття (до 1113 року), стало найважливішою працею Нестора-літописця. "Повість временних літ" була і залишається найвидатнішою пам'яткою слов'янської культури. Тому преподобного Нестора-літописця можна по праву вважати батьком не лише вітчизняної історії, а й словесності. Інтенсивне формування нової української мови дослідники відносять до II-ї половини XVIII–XIX століть. Зачинателем сучасної української літературної мови вважається І.П.Котляревський, а основоположником – Т.Г.Шевченко. Разом з розвитком писемного слова український народ став великою нацією, здатною вирішувати питання будь-якої складності й ваги.

Свої думки про українську мову, скарб, що передається від покоління до покоління, що об'єднує минуле й прийдешнє запропонувала газеті "Архітектура і будівництво" третьокурсниці КНУБА Валерія Андрущенко. Читайте!

МОВА – СКАРБНИЦЯ ДУХОВНИХ НАДБАНЬ НАЦІЇ

Як відомо, мова – це інформаційна знакова система, система абстрактних значень, змісту і мовних структур (знаків, символів). Засоби зв'язку, які зосереджені в мові, є однією з категорій, що зумовлює поведінку людей та їх взаємодію.

Але мова – це також і скарбниця духовних надбань нації, досвіду співіснування, праці і творчості попередніх поколінь. У її глибинах – філософський розум, витончений естетичний смак, поетичність, сила надзвичайної чутливості до найтонших переливів людських почуттів і явищ природи. Разом з тим мова – це і своєрідний оберіг звичаїв і традицій, заповідь інтелектуального зростання та розвитку народу в загальносвітовому житті. Як сказала геніальна Ліна Костенко:

**При Майстрах якість легше.
Вони – як Атланти держать небо
на плечах. Тому і є висота.**

Мова існує не сама по собі, а в людському суспільстві у вигляді різноманітних актів мовлення, що повторюються усно та фіксуються письмово. Саме в системі національної мови закодовано інтелект тієї чи іншої нації. Як підкреслює відомий український мовознавець О.Потєбня, "мовна індивідуальність вирізняє людину як особистість і що яскравіша ця особистість, то повніше вона відображає мовні якості суспільства".

Збігають століття, сиплються, мов пісок кризь пальці. Змінюються люди, міняється побут, мода, еталони краси... Але мова залишається все такою ж. Рідною, теплою, ніжною і сповненою любові, міцною і гострою, як лезо меча. В кожній мові є своя історія, своє серце. Свої лицарі і охоронці, що поневірилися разом з нею, разом з нею терпіли знущання та гоніння, бо недаремно говорять, що мова – душа народу. Немає мови – немає й народу. Тому і насичена кожна літера, кожне слово любов'ю до рідного краю, в кожному слові бринить материнська ніжність, батьківська підтримка, шепіт коханої людини, порада вірного друга... Кожне слово може зцілити або завдати болю.

30 жовтня в університеті відбувся вечір, присвячений українській мові. Доцент кафедри українознавства Марія Іванівна Сметанська з допомогою студентів підготували творчий колаж з курсів, поезії, прози, українських приказок та прислів'їв. Працівники бібліотеки під керівництвом Наталії Іванівни Хілобоченко оформили чудовий стенд "Мова – душа народу", для якого були підібрані журнальні статті та книги про історію української мови та писемності. Студенти читали вірші відомих українських поетів, виконували музичні твори. Читали серед гостей душа мови, вишита словами у віршах Т.Шевченка, Б.Грінченка, В.Симоненка, В. Самійленка,

Д.Павличка, Ю.Рибчинського, М.Сингаївського, Д.Білоус та інших відомих літераторів. Бриніла між рядків вічна музика відданості, щирості, захоплення красою та чарівністю рідної мови.

Віковічне прагнення українського народу до свободи, до вільного творення власної культури та звичаїв, бриніло серед могутніх рядків Ніни Гнатюк:

*І хоч за день до тліну,
Як хустки тернової край,
Побачити Україну
Вільною
Волю дай*

Відомий композитор Ігор Якубовський виконував авторські пісні та пісні на вірші інших поетів разом зі своїм творчим колективом. Бриніли незнані мелодії в душі ("А скрипка грає"), чорнобілі спогади кружляли, мов метелики ("Метелики білі, метелики чорні"), минуле накривало нас, даруючи гордість за предків ("Українська душа"); і любов до життя ("Усім смертям іти наперекір"), і любов до коханої ("Іхав козак містом"), і любов до Батьківщини ("Виростеш ти, сину") – все це переплелось, об'єдналось в одну надзвичайну симфонію, підсилену словами талановитих людей, народною мудрістю та піднесенням всіх учасників та гостей вечора.

Поети – це сіль землі. Саме завдяки цим мужнім, сильним людям наша мова розквітла, набралась сили і отримала всевітнє визнання (на конкурсі мов зайняла 3 місце після французької та італійської). Тож не дивно, що на вечорі була присутня відома українська поетеса Ніна Юхимівна Гнатюк.

*Несу із хлібом полотняну торбу.
Ледь підіймаю чоботи пудові.
...Я пам'ятаю бурякову норму.
Не пам'ятаю першої любові*

– так закінчила поетеса свій вірш "Спомин про копання буряків".

І справді, зовсім нелегке життя випало на долю цієї прекрасної жінки. Її талант "набирав обертів після відомих судових процесів в умовах виховно-караючих функцій "літературознавчих" органів, саме коли весняна повільність шістдесятництва була погамована і лише окремі з них могли відкритим текстом заявити, що двадцятий вік, розвінчавши старих богів, перед новими по-новому демократично повза на колінах". Та може саме завдяки цим стражданням, цій боротьбі і народжувалися вірші, сповнені болю, туги і пекучого жалю. Жалю за втраченим, за тим, що могло б бути, якби не війна, не неволя, не жорстокість і жадібність. І в той же час, з цим боєм так гарно поєднується віра в любов, романтика, всі ті прекрасні почуття, які мають місце і в найбуремніші часи.

*Був березень з вітрами і сльотою,
З річками, що купались в молоці.
Той березень, коли ходив зі мною
Печальний лицар з квітами в руці*

Закінчився вечір виступом Ніни Гнатюк, яка трішки розповіла про себе, про свою поезію. Вона була приємно вражена, що в будівельному університеті так цінують і поважають мову, поезію, всі ті тонкі матерії, які так детально проявляються в гуманітарних вузах. Поетеса висловила побажання, щоб випускники відчували красу і творили її власними руками, споруджуючи красиві, оригінальні будинки з витонченою архітектурою, а не штампували ці велетенські бетонні блоки, що понаростають на вулицях Києва. Трішки розповіла про свою творчість, про бажання допомагати молодим, адже саме від них залежить подальший розвиток української літератури, мови, народу...

В.Андрущенко,
студентка групи МО-31

Портрет кнубівця

Високу планку успішного навчання витримує зовсім небагато студентів. Але не Віталій. Він впевнений, що добитися успіхів у житті, стати класним спеціалістом, отримати хорошу роботу зможе насамперед той, хто наполегливо вчитиметься для отримання вищої освіти. Тому й дні його розписані по годинах: навчання, заліки, екзамени, заняття спортом. До речі, спортом він займається з шести років. Десять років – футболом. І був навіть тренером 11–12 літніх підлітків-спортсменів з міні футболу. Пізніше захопився боротьбою (дзюдо і самбо), виборовши III місце у першості Києва. Було ще захоплення військовим семиборством, де Віталій Лозинський став чемпіоном України 2006 року, виконавши розряд майстра спорту. І нарешті, цілеспрямований студент КНУБА став займатися легкою атлети-

ГОРДИЙ І ВИСОКИЙ СТАТУС – СТУДЕНТСЬКИЙ

Для Віталія Лозинського, третьокурсника факультету автоматизації інформаційних технологій КНУБА, життя, насичене студентськими буднями та веселими і неповторними студентськими святами, розпочалося у вересні 2006 року, коли з гарними оцінками в шкільному атестаті та грамотами від Міністерства освіти і науки України, він вирішив вчитися далі.

Старанно навчаючись, два роки очолюючи студентську групу, яка за підсумками року стала найкращою на факультеті, він впевнено крокує для здійснення своєї мрії – стати фахівцем з автоматизації та комп'ютерно – інтегрованих технологій у будівництві.

кою: метання списа, молота, диска. І, як завжди, отримав перемогу у вересні ц.р. в Ялті, де проходили змагання з легкої атлетики на Кубок України серед вузів III–IV рівня акредитації, посівши III місце у метанні молота і здобувши бронзову медаль. Хочеться відзначити й безпосереднього помічника в останній перемозі Віталія Лозинського – тренера команди з легкої атлетики, старшого викладача кафедри фізвиховання і спорту КНУБА Наталію Дубину.

Отже, для того, щоб досягти будь-яких висот у житті, каже Віталій, необхідна постійна напружена робота, неможливе докладання сил та енергії, вести здоровий спосіб життя і головна мета – прагнути до неї.

Віталій, як і вся молодь володіє комп'ютером, але і в цьому питанні він серед лідерів – ще у школі почав вчитися цьому й сьогодні досконало працює на комп'ютері.

Спілкуватися з Віталієм Лозинським – суцільне задоволення. Високий, стрункий, спортивної статури, з приємною усмішкою на обличч'ї він із захоп-

ленням говорить про свою сім'ю, маму, випускницю КПІ, завдяки якій він забавив стати інженером. І хоч вільний час у студента, трапляється не часто, але іноді вдається виїхати з сім'єю на природу, порибалити, позбирати грибів... Він, як і батьки його, полюбляє активний відпочинок.

Серед студентської братії КНУБА є улюблена фраза: "Ходімо до парку!" Вона стала улюбленою особливо тоді, коли парк ім. Островського, що поруч з КНУБА, відновили, і він став чудовим місцем відпочинку не лише для дітей і пенсіонерів, але й студентів. Тому що поза навчальними аудиторіями та бібліотекою у міжсесійний період стільки всього цікавого – й усе для тебе... І, головне, перефразовуючи класика, прожити студентські роки треба так, щоб діти та внуки – студенти, гортаючи ваші студентські альбоми чи слухаючи ваші розповіді, заздрили зітхали: "Ну й цікаве студентське життя у вас було!"

І.Геращенко

Зустрічі з цікавими людьми

ЩЕ ОДНА КРАПЛЯ В МОРЕ ПРАВДИ ПРО ВІЙНУ

Шостого листопада – історична подія для Києва. 65 років тому місто було визволено з фашистської неволі, від гітлерівських окупантів, які мучили його жителів понад два роки. І саме цього дня у другокурсників факультетів архітектурного і міського будівництва університету відбулася зустріч з легендарною людиною, фронтовиком, колишнім доцентом кафедри політичних наук, кандидатом історичних наук, генерал-майором Олександром Петровичем Кутузовим. Організували її ректорат і комітет ветеранів КНУБА на чолі з проректором О.О.Горовою та професором С.М.Любченком.

Голова комітету ветеранів КНУБА проф. С.М.Любченко представляє студентам к.т.н. генерал-майора О.П.Кутузова

Сказати, що О.П.Кутузов – солдат Великої Вітчизняної війни, учасник визволення України – це для нього мало. Він ще й чудовий співбесідник, під загальною

Студенти із захопленням ловлять кожне слово гостя

редакцією його вийшли книги "Говорят живые и погибшие фронтовики" (Київ, 2002р.) та "Фронтовики и наследники" (Київ, 2005 р.). Для їх видання Олександр Петрович Кутузов десять років збирав спогади, вірші, листи з фронту. Матеріали цих книг наповнені життєвою мудрістю солдатів війни. В слові до читача голова Подільської райадміністрації Києва Г.М.Романюк, який фінансував видання книг, сказав: "Життя складається з долі солдатів війни, а пам'ять про дідів-прадідів повинна жити в нас і зберігатися в серцях нових поколінь".

(Продовження на стор. 4)

ВСТУПНА КАМПАНІЯ ТРИВАЄ

Ще у вересні Міністерство освіти і науки оприлюднило свої Умови прийому. На підставі цього документа вузи мали до 1 листопада цього року розробити власні Правила прийому і у триденний строк надіслати їх до Міністерства освіти і науки. Це потрібно насамперед для того, щоб учасники пробного незалежного тестування, яке почалося 1 листопада і тривало до 1 грудня, знали, які саме предмети у тому чи іншому вузі будуть конкурсними і які потрібні будуть сертифікати Українського центру оцінювання якості освіти. Правила прийому до КНУБА були надіслані до МОН і виставлені на сайті університету вчасно.

Понад 40 тис. чоловік зареєструвалося на пробне тестування

До речі, за даними Центру оцінювання якості освіти надійшла велика кількість заяв з регіонів на участь у пробному тестуванні (зареєструвалося вже понад 40 тис.). Найпопулярніший предмет на пробному тесті – українська мова і література, адже його доведеться здавати всім, хто бажає поступити до вузу в 2009 році. На другому місці – математика. З 1-го листопада і до 1-го грудня всі бажаючі могли надіслати заявки, щоб в березні спробувати свої сили в двох вибраних предметах. 14 березня випробування з української мови і літератури, історії, біології, географії, 21 березня – іноземної мови, фізики, хімії, математики. Пробний тест – платний. Кожний предмет обходився від 50 до 75 гривень – у різних містах та областях). Квитанцію для оплати можна було роздрукувати з інтернет-сторінки регіонального Центру. Якщо учасник на пробні тести не прийшов, гроші йому не повертали. Але

завдання з правильними відповідями він отримати все одно міг, за ними потрібно було звернутися протягом трьох днів після тестування. З 1 грудня 2008 року почалася реєстрація учасників зовнішнього оцінювання 2009 року, яка триватиме до 3 березня 2009 року... Про це нагадує Український центр оцінювання якості освіти (УЦОЯО). Як повідомляє УЦОЯО, випускники 11-х (12-х) класів, які закінчують загальноосвітні учбові заклади в 2009 році, зможуть реєструватися за місцем навчання. Адреси єдиних пунктів реєстрації розміщені в розділі "Реєстрація" на сайті УЦОЯО і на сайтах регіональних центрів оцінювання якості освіти. Основна сесія зовнішнього незалежного оцінювання 2009 року пройде з 6 травня до 5 червня. Як вже було сказано, кожний зареєстрований учасник ЗНО має право на складання тестів не більше як з п'яти навчальних предметів. Зовнішнє незалежне оцінювання з української мови та літератури є обов'язковим для всіх вступників до вищих навчальних закладів. Сертифікати, які були видані у 2006, 2007 та 2008 роках під час вступної кампанії 2009 року є недійсними.

За документами МОН України

ПАМ'ЯТЬ ПРО ТРАГЕДІЮ

На Україні і в КНУБА 21 листопада звернулися до історії. Університетський урок пам'яті, присвячений 75-м роковинам Голодомору, дав у вестибюлі доцент кафедри політичних наук В.П.Макогон. Він запитав про причини виникнення штучного голода в Україні... Метою таких заходів є збереження пам'яті про національну трагедію, поглиблення вивчення теми голодомору 1932–1933 років у навчальних закладах, активізація дослідження питань, пов'язаних з цією трагедією, як частини історії рідного краю, виховання у молодого покоління необхідних якостей щодо поваги до минулого, вміння брати уроки для майбутнього.

Горіла свічка, біля неї букет з колосків пшениці на згадку про жертви голодомору...

Під керівництвом доцента М.І.Сметанської студентки 12-ї групи ТБКВМ Олена Модуля та Ірина Додур, Яна Роменська (ПЦБ-19) підготували й прочитали оригінальні вірші. Пісню "Віра в Україну" на власну музику виконав викладач кафедри українознавства Ігор Якубовський. Вічний філософський твір Т.Шевченка "Думи мої, думи" почули студенти у виконанні аспіранта КНУБА, голови молодіжної "Просвіти" Віталія Мороза.

З бесід із студентами газета А+Б встановила, що студенти знають про трагедію свого народу. "Про голод мені розказувала бабуся", – сказала Катя Шовковична. "Прадіда вислали до Сибіру. Звідти він не повернувся, бабуся залишилася одна", – продовжив один із студентів, другокурсник Павло Д. "У 1932–1933 році в хліб додавали конюшину, лободу, горіхові шкаралупи. Дуже багато було людей, які пухнули від голода", – говорила Марина Сергієнко, студентка 1-го курсу...

Підготовлено газетою

На пагорбах київських...

ТРАНСПОРТНІ "ЗАЙЦІ"

Трамвай на Хрещатику. 1901 р.

Справді, як влучно охрестив народ безоплатних пасажирів міського тран-

спорту. Можна констатувати, що вони існували завжди. "Зекономити" на поїз-

Думка вченого

ВАСИЛЬ КРЕМЕНЬ: ЗОВНІШНЄ ТЕСТУВАННЯ ЗАСЛУГОВУЄ НА ПІДТРИМКУ

Вже майже місяць як розпочалася реєстрація учасників зовнішнього незалежного оцінювання на 2009 рік. Саме проведення тестування, яке вперше відбулося в 2008 році, викликало неоднозначну реакцію в суспільстві. Газета "Архітектура і Будівництво" пропонує читачам думку академіка Національної академії наук України, президента Академії педагогічних наук, экс-міністра Василя Кременя у вигляді інтерв'ю О.Нагаєвської, опублікованого в АМІ "Новини-Україна".

Чи виправдало себе введення зовнішнього незалежного оцінювання, мета якого, як було заявлено, – об'єктивна і справедлива оцінка знань випускника і рівний і справедливий доступ у вузи? – запитала академіка автор матеріалу.

Роботу над тестуванням було розпочато в 2003–2004 роках, коли я був міністром освіти. Як експеримент тоді було проведено тестування в 4-х областях, і вже тоді вузи мали право приймати студентів по його результатам.

Влітку 2004 року Кабінет міністрів ухвалив перехід до тестування протягом декількох років. Вітаю проведення цього року масштабного тестування, яке в цілому було успішним. Треба продовжувати рухатися вперед і виправляти недоліки, пов'язані насамперед з тим, що тестування було вперше.

У вузи дійсно поступили найдостойніші?

Перший негативний момент – те, що збережено безліч можливостей для зарахування студентів поза результатами тестування: різні вузівські олімпіади, пільги для тих, що закінчили підготовчі курси при університетах і ін. В результаті не вдалося зберегти чистоту набору в університети на підставі тестових завдань.

Інститут соціальної і політичної психології Академії педагогічних наук України провів психологічне дослідження щодо того, як сприймає громадськість різні аспекти проблем освіти і зокрема тестування. Згідно його результатів, істотно збільшилася кількість громадян, які вважають, що тестування позитивно вплинуло на зменшення хабарництва в університетах. Але в той же час відзначено, що близько половини батьків, діти яких поступили цього року до університетів, заявили, що хабарництво у вищій школі ще існує. Це говорить про те, що великий відсоток дітей в 2008 році був прийнятий у вузи не на підставі тестування, а в результаті різних виключень. Я не хочу сказати, що всі ці діти не гідні, але в окремих випадках мало місце і хабарництво.

Хочу відзначити, що наступного року Міністерство освіти і науки ліквідувало в правилах вступу можливість використовувати підготовчі курси, внутрівузівські олімпіади і ін. для зарахування поза тестуванням.

В Україні існують ще й категорії пільговиків, чи не виключає це з чесної конкуренції інших дітей?

Так, це проблема. Тут треба уряду активніше спонукати парламент до дії. В Україні існує дуже багато категорій дітей, яким в різний час різними законодавчими актами були передбачені пільги під час вступу до вузів. В результаті цього року в престижні університети на престижні спеціальності до 100% місць забирали пільговиків – діти з Чорнобильської зони, інваліди і інші категорії. Вони могли набрати в результаті зовнішнього незалежного оцінювання 124 бали і поступити, а дитина, що набрала 195 балів (200 балів – знайвища кількість балів – АМІ.) не могла поступити.

Це неправильно, особливо відносно деяких категорій. Наприклад, візьmemo категорію дітей, батьки яких проживають в Чорнобильській зоні. Якщо держава зобов'язана піклуватися про таких дітей, то вона повинна піклуватися про підтримку їх здоров'я, якщо вона турбується про їх освіту, то повинна допомогти їм отримати кращі знання в школах, але турбота держави не полягає в тому, щоб брати невідготовлених дітей у вузи.

Ми обдурюємо себе і цю дитину, у результаті після I – і сесії її буде виключено з вузу або її "тягнутимуть" до закінчення навчання, і в результаті суспільство отримає некваліфікованого фахівця. Тому хочу відзначити, що треба переглянути пільгові категорії, тому що фактично кожна пільга – це виключення з чесної конкуренції інших дітей.

Як ви оцінюєте якість тестів, з приводу яких думки розділилися?

Безумовно, треба удосконалити самі тести. Адже мета тестів – не лише боротьба з хабарництвом під час вступу до вузів. Тести мають бути орієнтовані на розвиток школи. Тому якщо будуть тести, в яких дітям досить просто механічно зазубрювати матеріал, а потім успішно відповідати і отримувати високу оцінку, то чим ми спровокуємо дітей, а значить, і вчителів, і батьків саме на таке вчення. У результаті такої підхід спричинить зниження рівня освіти. Тому тести мають бути не лише способом контролю. Завдання тестів – навчити учня використовувати знання з практики і розкрити її потенційні творчі здібності, щоб він міг орієнтуватися, яку професію й дорогу в житті вибере в майбутньому. На превеликий жаль, у нас поки що з тестовою культурою дуже слабо, адже раніше в Україні не готували таких фахівців, та й сучасні вчителі ще недостатньо підготовлені; крім того, в педагогічних університетах ще не готують фахівців, які здатні розробляти і писати тести.

Що це, на вашу думку, треба удосконалити?

Коли ми починали тестування, то розглядали зовнішнє оцінювання у випускному класі як вершину піраміди. Зараз виходить, що цього року дитина вперше зіткнулася з тестуванням і сталося це в такій вирішальній момент життя, коли від тестування залежить доля учня на все життя, що не зовсім справедливо. Цього року введено пробне тестування, але воно теж не вирішує проблеми. Треба розробити тестові завдання по всіх предметах, випустити видання тестів, щоб вони були і у вчителів, і у учнів. Також необхідно, щоб на всіх етапах проведення зовнішнього незалежного оцінювання дотримувалася таємниця, тому що щонайменше просочування інформації зведе нанівець всю роботу. Крім того, я не згоден, що результат тестів дійсний лише рік, як мінімум він має бути дійсний два роки. Наприклад, в Росії результати єдиного державного іспиту дійсні два роки, навіть дитині щороку ходити на тестування, якщо вона задоволена своєю оцінкою?..

Як говорив відомий політик Уїнстон Черчилль: "Демократія – не досконалий тип правління, але кращого немає". Для нашого суспільства, в якому рівень правової культури дуже низький (наприклад, при співбесіді викладача і учня допускаються різні викривлення в оцінюванні знань учня через суб'єктивні переконання викладача), тести – найбільш прийнятний варіант. Треба рухатися шляхом удосконалення тестування і ліквідації недоліків і широко поширювати тестування.

В Україні є прибічники і противники зовнішнього незалежного оцінювання, останнім часом з'явилися навіть позови до судів і вирішення судів з вимогами відмінити тестування як незаконне...

Тут, безумовно, треба вносити певні зміни до українського законодавства, щоб унеможливити трактування, як це робиться деякими зараз, що, мовляв, немає законодавчої бази для проведен-

ня зовнішнього незалежного оцінювання і ін. Зараз деякі намагаються використовувати на свою користь подібну незадоволеність і дискредитувати ідею тестування.

Яка ситуація з вищою освітою в Україні, чи не багато у нас вищих учбових закладів? Чи потрібно, на вашу думку, укрупнювати вузи?

Річ навіть не в тому, що в Україні велика кількість вузів, а в тому, що вони неконкурентоздатні в Європі, та й у нас теж. Необхідно якнайшвидше створити на основі цих невеликих вузів в багатьох обласних і районних центрах крупні сучасні національні університети. Це необхідно, щоб вирішити цілий ряд проблем. По-перше, треба підвищити якість навчання. Якщо буде крупний університет, в якому 20–30 тисяч студентів, то будуть крупні кафедри, на яких потужніші наукові школи. По-друге, це приведе до фінансової економії, що важливо. По-третє, ті університети-ліліпути, які існують в Україні зараз, ніхто ніколи не визнає в Європі. Ми дискредитуємо себе в умовах Болонського процесу, коли виставимо себе на суд європейського співтовариства, і вони побачать, які у нас ліліпутні учбові заклади, які мають назву університет... Щоб зацікавити університети в об'єднанні, треба створити певні пільги для тих університетів, які об'єднуються відносно більшої фінансової самостійності, більшої автономії в розробці учбових програм, планів і тому подібного.

Що стосується філій, то, коли я був міністром, в 2004 році було закрито 60 філій, і це треба продовжувати робити, тому що їх надто багато і, на превеликий жаль, в більшості з них немає якісної підготовки фахівців. Тим більше що зараз з'явилося більше можливостей для навчання в хороших університетах.

Чи актуально зараз, в умовах фінансової нестабільності, говорити про проблеми системи освіти?

Хочу це відзначити, що існуюча фінансова криза може виступити моментом істини. Вона повинна підштовхнути всіх і вся, хто має відношення до керівництва в різних областях, до сміливіших дій і вирішити давно назрілі проблеми. Окрім об'єднання університетів, треба провести серйозні зміни в середній школі. Коли було оголошено про перехід до 12-річної системи освіти, то малося на увазі, що старша школа буде профільною залежно від здібностей дітей. Через півтора роки діти повинні піти в 10-й клас профільної школи, і в умовах, в яких працює наша сучасна школа, це зробити практично неможливо, тому що один або два старші класи не можуть забезпечити профільного навчання.

Треба створювати профільні ліцеї, щоб у дев'ятикласника був вибір в здобутті спеціальної підготовки для вступу до вузу. Адже навчання першокласника і одинадцятикласника – це різні речі, це неправильно, коли вчення будується за всеосяжним принципом, такого немає в розвинених державах, така школа існує лише на пострадянському просторі, і то не у всіх країнах. У освіті мають бути зміни, інакше ми не зможемо підготувати учня до життя в сучасних умовах, конкурентоздатного фахівця, всебічно розвинену особистість, що важливе і для людини, і для держави в цілому.

Оксана Нагаєвська, Київ

дці у трамваї завжди хотілося багатьом. "Не допускали" такої вільності для них лише кондуктори. Але їм доводилося бути особливо уважними, запам'ятовуючи маршрути пасажирів, тим більше, що вартість квитка залежала від тарифних ділянок проїзду у бік збільшення. Так, тролейбуси, що їздили за маршрутами №№2,5,7 (з центру до вул. Польової та загальновишківського училища, що в районі нинішньої ст. метро "Берестей-

ська") та трамвай №8 (з Солом'янки до центру) возили студентську братію з політехнічного, педагогічного інститутів та університету ім. Т.Шевченка. Вартість квитка збільшувалася від 20 до 80 копійок залежно від дальності поїздки (1951 рік). Тому і недивно, що доблесні студійці брали найдешевший квиток. А кондукторка, що не зазнавала великих труднощів з їх ідентифікацією, кричала: "Я ж знаю, що ви їхатимете далі!!!" На це

майбутні учені резонно відповідали: "Знаєте, не знаєте, а мені, будь ласка, квиток до вул.Леніна (нині Б.Жмельницького)". Природно, при перетині кордону миттєво виникав скандал, що закінчувався видаленням порушників з салону якраз там, де їм треба було виходити.

Популка квитка у кондукторку залишалася єдиним способом (разової) оплати проїзду аж до кінця 50-х років. Часи, проте, мінялися, і виникла ідея заощадити на

(Продовження на стор. 4)

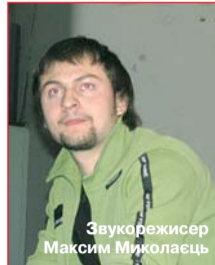
ВЕСЕЛІ Й ТАЛАНОВИТІ ЛЮДИ В КНУБА ЩЕ НЕ ПЕРЕВЕЛИСЬ!

Тут ми всі разом!

27 листопада 16.45 в актовому залі КНУБА порожньо – лише звукорежисер та декілька команд. Невже майже нікого не буде?! Не дивлячись на те, що на кожному кроці в університеті афіші про те, що саме сьогодні відбудеться концерт кубок гумору під назвою "Жертвоприношення богу скотча".

Увага! Неформатний дует "Малыши"

Звукорежисер Максим Миколаєць

Команда КВК "Онлайн"

Але о 17.05 сталося неймовірне – з'явилися 517 глядачів! Це не враховуючи шістьох команд, двох охоронців і вахтерки, які прийшли розважитись на концерт.

І ось на сцені з'явився майже справжній Річард Дрю, винахідник скотчу, і дійство розпочалося. Першою виступила молода команда КВК "Онлайн". Наступною була команда "Авеню Київ". Знову на сцені з'явився молодий колектив СТЕМ "без коментарів". Яскравим був виступ неформатного дуета "Малыши". Пафосні хлопці з команди "Апокаліпсис" були п'ятими. Завершувала команда "За так". Глядачі отримали задоволення від концерту.

Нагороди розподілились таким чином: перше місце дісталось "Авеню Київ". В номінації імпровізація перемогли хлопці "Апокаліпсиса". За те, що зал скандував МА-ЛЫ-ШИ дует отримав приз глядацьких симпатій. Підбиваючи підсумки можна сказати, що веселі й талановиті люди в університеті КНУБА ще не перевелись.

Nota bene

ЧИ ВАРТО НАРІКАТИ НА ЖИТТЯ?

Якби було можливе скоротити все людство до села зі ста жителями, беручи до уваги всі пропорційні співвідношення, от як виглядало його населення:

- 57 азіатів, 21 європеєць, 14 американців (північних і південних), 8 африканців;
- 52 жінки, 48 чоловіків;
- 70 чоловік було б не з білою шкірою, 30 – з білою;
- 89 – гетеросексуальні, 11 – гомосексуальні;
- у 80 не буде достатніх житлових умов;
- 70 були б безграмотними;
- 50 недоїдали б;
- 1 (лише один!) мав би вищу освіту;
- 6 чоловік володіли б 59% світового багатства.

Коли є можливість подивитися на світ з цієї точки зору, то стає зрозумілим, що потреба в солідарності, розумінні, терпимості, освіті дуже висока. Подумайте про це.

Якщо сьогодні з ранку ви прокинулися здоровим – ви щасливіше, ніж 1 мільйон чоловік, які не доживуть до наступного тижня. Якщо ви ніколи не переживали війни, самотності тюремного ув'язнення, тортур або голоду – ви щасливіше, ніж 500 мільйонів чоловік в цьому світі.

Якщо ви можете піти до церкви (синагоги) без страху і загрози ув'язнення або смерті – ви щасливіше, ніж 3 мільярди чоловік в цьому світі.

Якщо у вашому холодильнику є їжа, ви одягнені, у вас є дах над головою й ліжко – ви багатше, ніж 75% людей в цьому світі. Якщо у вас є рахунок в банку, гроші в гаманці і трохи дрібних грошей в скарбничці – ви належите до 8% забезпечених людей в цьому світі.

Так чи варто ремствувати на життя? Чи варто спокушати долю для того, щоб дізнатися що є погано?

Будьте вдячні за будь-яких обставин! Дякуйте Вищим силам за те, що у вас є, і трічі – за те, чого немає (страшних хвороб, голоду, убогості, епідемії і ін.)!

Якщо ви читаєте цей текст – ви щасливі удвічі, тому що хтось думав про вас, коли писав це; ви не належите до тих 2 мільярдів людей на планеті, які не уміють читати.

І на закінчення. Працюйте, неначе вам не треба грошей. Любіть, неначе вам ніхто і ніколи не заподіював болю. Танцюйте, неначе на вас ніхто не дивиться. Співайте, неначе вас ніхто не чує. Живіть, неначе на землі – Рай...

Доброчливиця **Тетяна К.**, студентка КНУБА

СМІХ З-ЗА КОРДОНУ

Приємно, коли нашу газету читають і в інших країнах: Німеччині, США, Росії і ін. Сьогодні, випускник КНУБА 1999 року **Сергій Горобченко** (під час навчання був студентським кореспондентом А+Б!) надіслав нинішнім студентам трохи доброго настрою – посмішок завдяки студентським анекдотам. Він працює нині в Росії, в Московському державному будівельному університеті. Читайте!

Йде іспит. Студент виходить відповідати з маленьким папірцем, на якому написана пара коротких пропозицій. Препод:

- А де ж ваша відповідь?
- В голові.
- А це що? – киває на папірець.
- А це не вмістилося.

Студент приходить на іспит, відкриває портфель, дістає пляшки горілки, ставить на стіл.

– Ось вам три пляшки, поставте мені три.
Професор, беручи пару пляшок:
– Я візьму дві.

Професор скаржиться декану:
– Я наполягаю на строгому покаранні студента Іванова. Мало того, що я застав його в нічному барі, так він ще повідомив про це мою дружину!

Студент складає екзамен з фізики. Здає дуже погано. Професор намагається його витягнути, питає:

– Ну скажіть хоча б при якій температурі кипить вода?
– Професор, я не знаю, при якій температурі вона кипить, але я знаю, що при 40 градусах вона перетворюється на горілку!

Студент своєму товаришу:

– Через декілька років люди говоритимуть, подивіться на цю будівлю, де знаходиться інститут "Тут вчився студент Іванов!"

Голос з учбової частини:
– Якщо не здає іспити, то люди так говоритимуть вже наступного тижня!

(Продовження. Початок на стор. 3)

ТРАНСПОРТНІ "ЗАЙЦІ"

людських ресурсах і зобов'язати пасажирів забезпечувати квитками себе власними силами. Експеримент був вперше проведений 10 жовтня 1958 року, коли тролейбус маршруту №4 і трамвай №5 вишли в рейс без кондукторів. Через рік, в 1959 році, безкондукторне обслуговування було введено на інших маршрутах. У кожному вагоні встановили по три каси, в будь-яку з яких можна було опустити по 30 копійок і відірвати від безперервної паперової стрічки квиток.

Природно, такий спосіб оплати істотно більше розрахований на чесність пасажирів. Спочатку жодних проблем не виникало. Більш того, іноді пасажир не кидав монети в проріз каси, а кидав їх зверху, проявляючи турботу про своїх співгромадян, у яких не опиниться з собою монет. Володарі купюр самі розмінювали їх біля каси і забирали здачу. Виручка в трамваях без кондуктора не впала, а виросла, не говорячи вже про економію на зарплаті самих кондукторів. Так пройшло три роки.

Проте чесності не безмежні. "Зайці" досить швидко зорієнтувалися в обставовці, і вже через декілька місяців виявилось, що в касах осідає менше грошей, чим з них витягується квитків. Менш нахабні або більш винахідливі неплательники стали для створення правильного зовнішнього ефекту кидати в каси різного роду металеві предмети. У 1962 році в касах міського транспорту не долічили майже мільйона рублів. На ці гроші тоді можна було купити 60 трамваїв або 100 тролейбусів.

Вже в 70-х роках з'явилися електронні автомати для продажу талонів на проїзд. Потім придумали і розмінні автомати в метро, які міняли гроші на 10, 15 або 20 коп.

Кажучи про розмін, хочеться пригадати про класичний трюк, що застосовувався в епоху кондукторів охочими відхилитися від оплати проїзду. Письменник Костянтин Паустовський, що працював в молодості кондуктором на трамваї, розповідає в автобіографічній "Повісті про життя":

"Старий завжди сідав в трамвай рано вранці, як тільки ми виходили з парку і в сумці у нас подзвонувало 60 копійок дрібниці, виданої нам на здачу. Більше дрібниці нам не давали.

Старий влізав в трамвай і з попереджувальною усмішкою протягував кондукторові сторубльовий папірець. Здачі, звичайно, не було. Але старий її не вимагав. Він покійно схилював на першій же зупинці і чекав наступного трамвая.

Там повторювалася та ж історія. Так, пересідаючи з вагону у вагон, старий безкоштовно їздив на службу день за днем і з місяця в місяць. Присідаючи до нього було не можна.

Сторубльовий папірець був завжди один і той же. Ми, кондуктори, лінії №8, що йшла з Солом'янки в Центр, давно знали напам'ять її номер – 123715. Ми не могли старому тим, що іноді уїдливо говорили:

– **Пред'явіть вашу "катеринку" номер 123715 і вимітайтесь з вагону.**

Старий ніколи не ображався. Він охоче протягував нам горезвісну асгнацію і так же охоче і навіть квапливо, прагнучи нікого не утруднити, виходив з вагону".

Автор сам же і справився із старим, узявши в трамвайному парку сто рублів дрібницею і видавши професійному безбілетникові здачу. "Передавали, що дехто з кондукторів бачив його після цього випадку. Старий бадьоро крокував пішки з дому на службу."

У точності така ж історія відбулася в Києві і у наш час. Якийсь полковник повадився кататися по 8-у маршруту тролейбуса, з площі Толстого на Солом'янку, справно пред'являючи кондукторам, знову-таки купюру гідністю в сто рублів. Так продовжувалося, поки Лідія Архипівна Лівінська, нині завідувачка Київським музеєм історії електротранспорту, що у той час працювала начальником маршруту, не розпорядилася видати кондукторові дрібницю в достатній кількості...

І.Герашенкова

(Продовження. Початок на стор. 2)

ЩЕ ОДНА КРАПЛЯ В МОРЕ ПРАВДИ ПРО ВІЙНУ

Яким він був цей легендарний час, що за люди були фронтовики, які думки й надії вкладали вони у війну – розповідав студентам їх гість, генерал-майор Кутузов. До речі, тим студентам, які задали найцікавіші питання або відповіли на задані автором, у подарунок дісталися книги "Фронтовики і наслідники". Серед них виявилися студенти: Ілля Мусієнко (МБ-216), Оля Бондаренко (ДАС-26), а другокурсник спеціальності АБС Ю.Мироношенко ця зустріч так вразила, що народився вірш. Крім того, одна з студенток-архітекторів під час виступу легендарного гостя зобразила його і подарувала свій рисунок.

До речі, деякі роздуми з цієї книги належать і студентам нашого КНУБА, на яких вплинула перша книга автора "Говорят живые и погубили фронтовики" (Київ, 2002р.). Під час підготовки до друку наступного видання Олександр Петрович Кутузов звернувся саме до молоді, студентів з метою дізнатися чи переконують їх події, подвиги, зображені у збірнику спогадів. І ось, що відповів йому тодішній студент будівельного факультету (2005 рік) Андрій Беницький: "Зі сторінок книги я перенісся в червень 1941-го, сумував разом з фронтовиками над загиблими товаришами та радів перемозі в травні 1945-го. В ній багато листів, сповнених любов'ю солдатів до своїх близьких і коханих, сліз... наче з перших вуст... Думки, почуття, надії". Крім того, під час однієї із зустрічей наших студентів з О.П.Кутузовим була присутня головний редактор газети "Київський вісник" Світлана Шмельова й ціла сторінка "віснику" була заповнена відповідями і враженнями "кнубівців" від цієї зустрічі. "Ще одна крапля в море правди про війну" – так висловила про книгу С.Шмельова.

"Багато що хотілося б забути, говорить О.П.Кутузов, але людина не владна наказувати своїй пам'яті. Тому, напевно, пам'ять ми називаємо "вічною" і "святою", що не можна відділити від всього іншого те, що запам'ятовується людиною й без чого вона не може жити. Пам'ять повертає нас в те, що відбулося. Покоління, які вступають в життя, повинні знати всю правду про героїчну і трагічну історію України. Жодна сторінка історії не повинна бути стертою з народної пам'яті."

Після закінчення зустрічі молоді не мала змоги розстатися з цікавою людиною: стала навколо нього й задавала питання: історичних та з мирного життя, прагнучи дізнатися всіх деталей і подробиць, або просто із задоволенням послухати ще й ще...

Матеріал підготовлений газетою

Питання: "Чи можна одружуватися студенту?"

Відповідь: Не "можна!!! Якщо захоплюватиметься молодою дружиною – з'являться хвости; якщо захоплюватиметься навчанням – з'являться роги; а якщо захоплюватиметься і дружиною і навчанням – відкинеш копита".

Йде студент по коридору, а назустріч йому ректор. А студент йде і маторується, при цьому ґрунтовно так...

Студент: – @#\$%^& @#\$%^, #\$\$\$^&* @#\$%^&*, #\$\$\$^&*!!!!
Ректор:
– Молодий чоловіче, ви чому лаєтесь?
Студент:
– Так ось іспит здав!
Ректор:

– Кому?
Студент:
– Міхайкину!
Ректор:
– На що?
Студент:
– На п'ять!!!
Ректор: @#\$%^& \$\$\$^&* (\$%^&* @#\$%^ @#\$%^!@#\$%^, #\$\$\$^&!!!!

Йде іспит в медичному вузі. Професор питає студента:
– Назвіть стандартне устаткування прищепного кабінету.
– Спирт, кушетка, медсестра.

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: arh_bud@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури
Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор **Ірина Герашенкова**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35